Ч. 86 Второк 21 цьвітня (3 мая) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Американьско-ішпаньска війна.

Вчера, в неділю, прийшло коло Филипиньских островів мабуть до першої морскої битви межи Американцями а Ішпанцями. Таку бодай дістали вість в Льондонї, з котрої виходить дальше, що Американцї стратили в тій війнї два кораблї і 500 людий а Ішпанцї три кораблї і 2000 людий. Така сама вість наспіла і з Гонґ-Конґ в Хинї, а в ній каже ся, що битва відбула ся в манїльскім заливі і що остаточно американьскі кораблї були змушені втїкати. Сеї послїдної вісти з Вашінґтону не потверджують. Рівночасно наспіли з Гаванни приватні телеґрами, котрі доносять, що три американьскі кораблї бомбардували портове місто на Кубі, Цієнфуґос, але не зробили нїякої шкоди; ішпаньскі фортикікациї коло сего міста навіть не відповідали на стрілянє Американців.

Війна дає ся вже і Американцям дуже значно відчувати. Вся пожива подорожіла дуже значно. Мука стала дорожша о 7 долярів від одної тонни а пекарі зменшили значно вагу хлїба. (*У Львові зробили пекарі то само і без війни. — Ред.*); сьвіже мясо подорожіло о два центи (американьскі) на кільо; кава, цукор, чай подорожіли о 5 центів; одїж стала ще значно дорожша як була доси. Так само подорожіли і фрахти на зелїзницях. Загально припускають, що дорожнєча стане ще більша. Американцї не сподївали ся таких наслїдків війни; они гадали, що війна принесе їм лиш ще більший заробок, ще більші користи. Мимо того, як наочні сьвідки розповідають, охота до війни не слабне; охотники вступають масами до войска, так, що коли би так ішло дальше то Сполучені Держави могли би в дуже короткім часї виставити міліонову армію. Але з другої сторони і то правда, що всї ті охотники хоч і здібні до войска не мають нї найменшої вправи в службі войсковій та не уміють зовсїм обходити ся з карабінами; їх треба ще учити, однакож здає ся, що їх не будуть уживати до иншої служби. Национальна ґвардия має орґанїзувати ся після поодиноких держав, а крім того американьскі богачі і патріоти орґанїзують на власну руку цїлі полки, або хочби лиш компанїї. Так н. пр. якийсь Анґлїєць зорґанїзував одну компанїю і сам себе зробив провізоричним капітаном при ній. В Чікамаґва стоїть вже 8000 правильного войска, в Темпі 4000 а крім того має там прийти ще 20.000. Мабуть в середу сего тиждня розпічне ся похід на Кубу, де Американцї задумують з двох сторін висадити войско на беріг. Ґубернатор Люзияни обіцяв ся доставити цїлий полк „солених людий“ до служби на Кубі, т. е. таких, котрі вже раз перебули жовту пропасницю і тепер суть безпечні від неї; они можуть дуже добре придати ся до служби в багнистих сторонах Куби.

Білий дім (палата президента у Вашінґтонї) есть цїлий на стопі военній. Комнату приватного секретаря президента замінено на бюро военне і там примішено цїлий відділ телеґрафістів. Всї стїни позавішувано картами, на котрих позначувано докладно дороги кораблїв. Тут приймають ся депеші зі всїх сторін і розсилають ся на всї боки. Приступ до президента дуже трудний. Навіть найлїпших его приятелїв не припускають до него. Але перед домом не видко нігде войскової стійки або поліциї. Коли президентови пригадали судьбу Лінькольна і Ґарфільда, Мек Кінлї відповів: Они довершили свое дїло, хоч не знали того. Коли я свое довершу, то менї байдуже кілько поліцистів або вояків буде стояти на вартї коло білого дому. То небезпечність, котрої я добровільно підняв ся приймаючи сей уряд на себе.

Ішпаньска фльота. чи радше лиш ескадра, зложена з 4 панцирних кораблїв, шість торпедовців і двох пароходів для перевозу вугля, що стояла коло Кап-Вердийских островів, відплила оногди з запечатаними приказами на широке море. Аж по упливі 12 годин мала она ті прикази розпечатати і виконати їх. Ескадра отже розділила ся і одна часть поплила на захід, друга більше на північ. Пізнїйше мусїли три торпедовцї і один пароход вуглевий вернути назад до Ст-Вінсент на Кап-Вердийских островах, бо тій части ескадри стала ся мала пригода: один торпедовець наїхав на другий і в наслїдок того треба було оба направляти. Де знаходить ся цїла ішпаньска фльота, зложена з 20 непанцирних і 17 панцирних крайсерів і множества канонірок та торпедовців — не знати; здає ся, що она есть десь в дорозї до побережа північної Америки.

З Льондону доносять, що проводир ворохобників на Филипиньских островах Аґвінальдо мав вчера приїхати до Гонґ-Конґ і задумує разом з своїми приятелями впасти до Манїлї; винаймлено вже навіть один корабель. Замітне то, що давний товариш Аґвінальда, Аттахіо, член революцийного міністерства, вніс в Гонґ-конґ жалобу против Аґвінальда о то, що той задержав 400.000 долярів, які ішпаньске правительство прислало до роздачі поміж покорившихь ся проводирів ворохобні.

---

27)

Мамин син.

(Повість з нїмецкого — Артура Цаппа.)

(Дальше).

З Каролем не сходив ся за цїлий той час анї разу. Єму страшно перед тою хвилею, що зведе їх знов разом. Та хвиля приходить одного серпневого вечера, коли він з жінкою і з тестем проходжує ся по парку краєвої вистави. В одній доріжцї великого парку стрічають его Кароль і Єлена, що ведуть з собою малого, пятьлїтного веселого хлопчика.

Отто хотїв би їх вимивути, бо тремтить на саму гадку попасти на очи брата, що присяг єму вічну ненависть. Але тесть вже їх побачив і тепер не дасть ся оминути взаїмного повитаня.

Опустивши очи, простягає Отто руку братови і братовій, а они також лише про око дотикають ся легко. На вічливі запросини радника сїдають всї разом до одного стола в огородовій реставрациї. Кароль хмурить ся, але сїдає також. Крадькома приглядає ся братови, котрий не сьміє піднести до него ока.

Який нужденний, який марний зробив ся Отто, від коли они не бачили ся: постарів ся в тім короткім часї о кілька лїт. То совість, страх знищили его так! Чувство вдоволеня обіймає его при тій гадцї. Але чим довше сидять, чим більше він пересьвідчує ся о страшній змінї, яка стала ся з братом, тим мякші чувства будять ся в нїм, і він починає здогадувати ся, які страшні муки мусїв виновник терпіти, помимо того, що уникнув публичної кари.

Костуня і Єлена розмавляють з собою, але та їх розмова холодна, вимушена, а їх лиця суворі. Они обі чогось не люблять ся. Костуня все ще не може в товаристві шурина чути ся свобідною, він їй противний, а Єлена, що відгадує чувства братової, обурює ся на то в душі. Завість, гнїв, навіть погорда кипілять в нїй і єї розбуджена уява відкриває в Костуни чувства, яких там цїлком нема. Она уважає братову за горду і зарозумілу, і гадає, що она погорджує нею. І то тайне чувство переміняє ся з часом в правдиву лють. Для неї в души справляє велике вдоволене то, що она потребує сказати лиш одно слово, аби ту горду женщину побачити покірною і приниженою.

Радник і малий Павло одинокі при столї, що поводять ся свобідно. Пан Ґерн ґ говорять ласкаво з хлопцем, котрий з гордостию оповідає єму, що вже від днів ходить до школи. Радник слухає малого і усьміхає ся. Єго серце нїчого не знає о упередженю і гніві і коли він свого часу велїв дорадити братови свого зятя, аби не приходив на весїлє дочки, то стало ся то хиба з огляду на других.

Нагле щез кудись малий Павло. Єго хлопяча живість вимагала більше свободи нїж мав їй тут при столї серед старших. Але вже по пів години вертає назад, розгорячений, з плачем з замарапим лицем і подертим ковнїрем.

Всї питають о причину его смутку і плачучи оповідає хлопчик, що він там перед головним виставовим будинком стрітив двох шкільних товаришів і почав з ними бавити ся. Третий вмішав ся до них і попсував забаву, бо почав тамтих підмовляти против него. З ним нехай не бавлять ся — казав — бо его отець злодій, сидів в арештї.

Немов би бомба упала коло стола малого товариства. Панї Оттонова зробила мимоволї рух, як би хотїла зірвати ся з крісла і зі страхом оглянула ся на сусїдний стіл. Єлена то блїдне то червонїє і прикусує губи аж до крови. Кароль кидає громовий погляд на брата а Оттонови здаєть ся, що удушить сї. Лиш радник не тратить спокою. Він потїшає хлопця, гладить его по лици і звертає его увагу на войскову музику, що саме тепер починає грати новий кусник. Минає кілька страшне прикрих хвиль, аж нагле підносить ся Костуня і каже, що починає бути холодно. Нїхто не перечить і всї лагодять ся до відходу. Пращанє виходить ще коротше і холоднїйше як перед тим повитанє. Радник подає кождому руку і Кароль присплував ся подати на хвильку кінцї пальців братови. Лиш Єлена і Костуня не можуть перемогти себе, аби подати собі руки. Они розходять ся, поклонившись головами, а

Новинки.

Львів дня 2-го мая 1898.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пініньский виїхав на кілька днів до Відня. В повороті з Відня вступить ґр. Намістник до Кракова, де возьме участь в торжественнім засїданю Академії наук (дня 14 мая с. р.) Дня 17 мая верне ґр. Намістник до Львова.

— **Знижене тарифи для перевозу камінної соли.** Вістник розпоряджень для зелїзниць ч. 46 з дня 23-го с. м., оповіщує знижене тарифове для 150 ваґонів відпадків соли камінної з Бохні, призначеної для повітів діткнених в минувшім роцї неурожаєм, а то: Бібрка, Бохня, Богородчани, Борщів, Броди, Бжеско, Бережани, Бжозів, Бучач, Хшанів, Тїшанів, Домброва, Добромиль, Дрогобич, Горлицї, Городок, Грибів, Городенка, Ярослав, Ясло, Яворів, Калуш, Камінка струм., Кольбушова, Коломия, Коссів, Краків, Коросно, Ланьцут, Лїско, Лиманова, Львів, Мілець, Мостиска, Мисленичі, Надвірна, Нисько, Новий Торг, Новий Санч, Пільзно, Подґурж, Перемишль, Рава руска, Рогатин, Ропчицї, Рудки, Ряшів, Самбір, Сянік, Сокаль, Станиславів, Старемісто, Стрий, Стрижів, Тарнобжеґ, Товмач, Вадовицї, Величка, Залїщики, Збараж, Жовків і Жидачів. Знижене се буде удїлене на підставі карт замовленя виставлених через Видїли Рад повітових, котрі такі посилки спроваджують. Згадані карти замовлень мусять бути потверджені через властиве ц. к. Староство. Посилки належить надати через краєве бюро продажи соли, а листи перевозові мусять ся згоджувати з датами карт замовлень.

— **Незавидна доля христіяньских робітниць у Львові** показує ся з дат, зібраних специяльно до сего покликаною анкетою. Найгірше плачені робітницї в заведенях перепелетничих, де після 4-лїтної науки дістає робітниця 3 зр. 50 кр. місячно, а мусить робити 12 годин дневно. Гафтярки заробляють по 60, 70 кр., рідко коли по 1 зр. дневно за 12-годинну працю. Робітницї в кравецких варстатах дістають по 2 або 3 роках науки 2 або 3 зр. місячно, по 5 або 6 роках науки 5 зр., а вправні в тім фаху найбільше 16 зр. місячно. Друкарскі накладницї дістають з-разу по 2 зр. місячно, а опісля до 15 зр. При тім дійшло до відомости згаданої анкети, котра має на цїли положити конець використаню працї робітниць, що многі „принципали“ дуже жостоко з ними обходять ся.

— **В процесї о любовні чари** видав вже львівский суд карний в суботу рано вирок, котрим засудив Ледвуса на пять лїт тяжкої вязницї, заостреної що тиждня постом, а его жінку на сїм лїт такої самої вязницї. Ледвусова приймила засуд і зараз зголосила ся до вязницї, лиш еї оборонець зголосив рекурс що-до виміру кари. Ледвус почувши вирок дуже розгнївав ся, та грозив цїлому сьвітови затисненим кулаком, нарікаючи, що нема на сьвітї правди. І его оборонець також зголосив рекурс.

— **Змова против горівки.** В перший день Великодня мешканцї робітники Гельзінґфорсу, столицї Фінляндиї, зібрались на віче, щоби ухвалити стрейк против — горівки. До аґітациї належать професори і пастори (Фінляндцї — протестанти), а на чолї цїлого руху стоїть один швець ґельзінґфорский. Бесїдники переконували вічевиків, що тут ходить не лиш о здоровлє і ощадність, хотяй одно і друге много значить, але горівка і шинкар стають ся панами убогої верстви, поневіряють еї, визискують, ошукують і т. п., а загальна тверезість підносить добробит в краю.

— **Еміґрацийна горячка** ширить ся в гусятиньскім повітї. Як доносять до польских часописий — виїхало з того повіта ві второк до 300 родин, а яких тисяч душ дорогою на Брему до Канади. Імовірно вербує їх туди Міслер, еміґрацийний аґент з Бреми.

— **Згуба.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости, що дня 12-го цьвітня знайдено на стациї Кальвария золотий дамский годинник з золотим ланцушком, 2 золотими медальонами і 2 срібними девізками. По відбір сеї згуби може властитель зголосити ся в урядових годинах в бюрі для справ комерцияльних ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Кракові.

— **Скажений пес** покусав в сам день лат. Воскресенія кількоро людий в Рогатинї. Пес надбіг від сторони села Кліщівні і блукаючи по містї почав кидати ся на кождого, кого стрітив. Насамперед напав на громадку жидів, що розмавляли на ринку і двох з них покусав, відтак побіг в бічні улички і там покусав ще троє людий. Одній дівчині покалїчив ногу, а коли она боронячи ся, заслонила ся руками, укусив еї в рамя і кинув ся до лиця, але не досяг еї писком і лише кігтями покалїчив еї. За ним пустили ся люди, але він утік і лише сконстатовано, що побіг в сторону як до Бережан. Вправдї убито зараз два пси подібні до скаженого, але нема певности, чи між ними є той самий скажений пес. Покалїченими займила ся зараз рогатиньска громада. Два з них: Ушер Горшовский і Осия Мет виїхали безпроволочно до заведеня др. Буйвіда в Кракові, троє инших: Івана Моруся, Марисю Малецку і Павлину Конопад (ту покалїчену дівчину) вислала там громада на власний кошт ві второк.

— **Помер** сими днями в Дрогобичи о. Роман Ганчаковский, лат. парох в Дрогобичи, бувший заступник маршалка дрогобицкої ради повітової.

— **Відозва до Товаришів, що в р. 1878 складали іспит зрілости в академичній (рускій) ґімназиї у Львові.** Товариші! Щоби обійти двайцяті роковини нашого іспиту зрілости, з'їдьмо ся на день 9-го червня с. р. до Львова. Торжество наше розпічне ся о годинї 8-ій рано в комнатї кляси VI. А рускої ґімназиї на другім поверсї. Близші інформациї подасть Вам товариш др. С. Федак, адвокат у Львові, при ул. Костюшка ч. 10 і тому просимо післати ему завчасу свою адресу. У Львові дня 30 цьвітня 1898. *В. Білецкий, Я. Ільницкий, С. Федак.*

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** повідомляє сим, що з днем 1 мая с. р. входить в житє розклад їзди на час лїтної пори і подає рівночасно зміни, о скілько новий розклад їзди ріжнить ся від дотеперішного.

Важнїйші зміни заходять тілько при поїздах особових, котрих число помножено.

На шляху Ряшів-Львів прискорено майже всї поїзди особові, в наслїдок чого вечірний поїзд Нр. 15 прибуде до Львова вже о год. 6 мин. 10.

Прискорено також поїзди льокальні ч. 21 і 22 поміж Ярославом а Львовом і зменьшено через се час їзди тих поїздів майже о годину. Крім пізнїйшого виїзду і вчаснїйшого приїзду до Ярослава позискано ще получене з поїздом надходячим до Ярослава рано зі Сокаля і Рави, а в Перемишли узискано получене з поїздом відходячим рано в напрямі до Хирова і Самбора.

їх очи стрічають ся на хвилю і глядять на себе майже ворожо.

На другий день рано зачудувала Костуню братова своїми відвідинами. Поважне Єленине лице виглядає ще поважнїйше як звичайно, еї брови насуплені.

— Приходжу — починає, усївши на запросини Костунї — приходжу, аби виявити тобі свій жаль з причини вчерашної стрічи. Ти була би певне ще довше лишила ся....

— О прошу — відповідає звичайно вічлива і добродушна Костуня дуже холодно.

Она уважає відвідини братової по вчерашній пригодї а ще більше еї слова за велику безтактність.

— Жалую — говорить Єлена дальше і дивить ся на братову визиваючо — жалую що ми вас звідтам прогнали.

Костуня прикусує губи. Їй незвичайно прикро. Що має відповісти на слова братової? Она в тій хвили не може в ніякий спосіб заперечити еї словам, а сказати щиру правду було би дуже нечемно. Тому й мовчить.

Єлену обиджує мовчанє братової дуже дїймаючо. Она відчуває то і кров ударяє їй до голови а очи блищать.

— Я дуже радо була би вам оспадила неприємности тої стрічи — повідає дальше і і в супротивности до слів гордо випрямує ся.

— Алеж прошу тебе — силує ся Костуня промовити, але в ній гнїв ще збільшає ся. Она в души навіть обурена. Атжеж о таких річах не говорить ся, хочби й відчувалось їх. Чого властиво хоче Єлена від неї? Прийшла сварити ся, чи що?

— Прошу — повтаряє Костуня — ваше товариство нам цїлком не єсть неприємне.

Але она говорить то так холодно і просто непривітно немов би хотїла сказати як раз противно.

— О, я знаю, що гадати о твоїх словах— відповідає Єлена дрожачими устами. — Я давно знаю, що ти дивиш ся на нас з гори, що ти нас нїколи не поважала і що ти ще нині бачиш в моїм чоловіцї...

Костуня живо махнула рукою.

— Лишім ту несмачну справу — говорить згорда гнївно.

— Нї — опирає ся Єлена і не може вже здержати довше свого гнїву — як раз о тім хочу з тобою отверто поговорити. Хоч ти того й не говориш то однако даєш нам цїлим твоїм поведенєм явно відчувати, що ми для тебе не родина, що ти не уважаєш нас рівними собі, що ти рада би нїколи не сходити ся з нами. І вчера показала ти то, зриваючись так скоро, з таким обиджуючим поспіхом. А однако ти не маєш найменшої причини так гордити нами, противно.

— Противно? питає Костуня змішана а рівночасно розгнївана пристрастною бесїдою і глумливим поглядом братової. — Що то має значити?

— То має значити — відповідає братова з обуренєм, яке вже від року давить в собі — що я не стерплю, аби ти поводила ся з нами так, як би ми були Бог знає о кілько гірші від тебе і мусїли кланяти ся перед тобою. Я не можу довше дивити ся на то, що скоро мій Кароль наближить ся до тебе, то ти скривиш лице, немов би бояла ся его і хотїла від него утечи. Мій Кароль то чоловік чести, що ще в цїлім своїм житю не зробив нїчого злого. А ти — ти і Отто — маєте може найменшу причину бояти ся Кароля як якого злочинця.

І Костуня тратить зимну кров. Упір і роз'ярене, з яким Єлена розводить ся над такою прикрою для неї справою обурює еї як найбільше. До тогож і той темний, обиджуючий натяк, немов би то она, Костуня, мусїла чоловіка Єлени за щось особливо поважати.

— Дуже тебе прошу міркувати ся — каже она різко приказуючим голосом. — Ти справдї не повинна розголошувати ганьби твого чоловіка, так аби то слуги чули.

Тремтячи від гнїву зриває ся Єлена з крісла. Всї взгляди, всяке мірковане щезли у неї в тій хвили. Для неї неможливо спокійно слухати тої нової обиди нанесеної як раз Оттоновою жінкою чоловікови, котрого она любить і почитає, а котрий вже тілько витерпів невинно.

— Ти говориш о ганьбі мого чоловіка — кричить ще голоснїйше як перше. — Ганьба мого чоловіка. О ти — ти — одним словом можу тебе знищити, можу примусити тебе вклякнути передомною і просити у мене прощеня. Ти горда панї, ти зависиш від нашої ласки, і ти й Отто. Колиб Кароль не був таким благородним, честним чоловіком, то твій Отто, гордий пан асесор сидїв би давно в арештї. Ганьба мого чоловіка? Так, так, він сидїв у вязници, але невинно, чуєш, за кого иншого. Але кому належить ся вязниця, то лиш твому Оттонови і то давно.

Она тїшить ся видом страху і розпуки своєї суперницї і гордо піднявши голову до гори обертає ся до дверий. Як раз хоче отворити двері, коли за нею роздає ся хрипливий голос. Мов крик розпуки лунає по комнатї:

— То неправда, неправда!

Она ще раз обертає ся.

— Правду кажу — відповідає. — Спитай лиш твого Оттона, хто взяв тодї з вітцевої торби тих чотири тисячі марок!

По тих словах виходить з комнати. Костуня з криком паде на найблизше крісло. Хвилю сидить як заголомшена і дивить ся без думки перед себе. Відтак нагле схапує себе за голову і зриває ся на ноги. Розглядає ся довкола себе мутними очима. Чи то всьо був лиш сон? Нї, нї! Голос розлюченої братової звучить їй ще в ушах. Але чи можлива та непо-

На шляху: Львів-Красне-Броди-Радивилів заведено друге получене з російскими поїздами, именно заведено получене поспішного ранішного поїзду зі Львова в напрямі до Росиї, а в противнім напрямі лучить ся поїзд російский з поїздом приходячим до Львова вечером о год. 9. мін. 55.

Замінено також майже всї поїзди мішані переходячі дотепер на шляху Красне-Броди, на поїзди особові, через що скорочено час їзди.

Поміж Стриєм а Хировом побільшено число переходячих поїздів о два нові, через що позискано не тілько получення з поїздами поспішними (блискавичними) в Перемишли, але також получене з поїздом ч. 21 в тій стациї а тим самим дуже догідне получене з Віднем, Львовом і Угорщиною. В цїли позисканя висше згаданих дуже значних користий на тім шляху, оказала ся конечність залишеня дотеперішного получення Львова (виїзд о годині 5, мін. 20) зі стациями: Добровляни і Дубляни. В замін за се узискано раньший приїзд з Борислава і Дрогобича до Самбора, що есть дуже важне для публики, маючої полагодити орудки в Самборі. Піднести ще треба, що й реляция Львів-Борислав покористала значно при тих змінах. Виїзджаючи бо зі Львова рано, о год. 5, мін. 20, можна забавити в Бориславі до год. 8, мін. 26 вечером і вернути до Львова в ночи о год. 12, мін. 15.

При поїздї ранїшнім з Перемишля на Загіре і Санок скорочено значно час їзди, через що позискано догіднїйший приїзд до м.сць купелевих.

Зменшено також час їзди при поїздї виходячім по полудни з Перемишля на Загіре в цїли пізнїйшого виїзду з Перемишля.

На шляху Львів-Лавочне змінено поїзди лиш о стілько, що вечірний поїзд відійде з Лавочного скорше і дійде в Стрию до поїзду приходячого до Львова о год. 10 мін. 20 в ночи.

Важну і дуже користну зміну заведено на шляху Ярослав-Сокаль; замінено там часть поїздів мішаних на особові і скорість їзди тих послідних значно підвисшено.

Внаслідок тої зміни можна було час їзди при денних поїздах переходячих поміж Ярославом а Сокалем скоротити і позискати в Ярославі получення з поспішними поїздами передполудневими.

При поїздах переходячих на шляху приватної зелїзницї зі Львова до Рави р. не далось на разї скоротити часу їзди а то головно з огляду на ощадність.

На тім шляху задержано і на дальше мішані поїзди, манїпулюючі на стациях з товарами. Мимо того змінено положене поїзду приходячого рано до Львова о стілько на ліпше, що приїзд сей о 30 мінут прискорено.

В розкладї їзди на зелїзници льокальній Борки великі-Грималів переведено також потрібні зміни а то в тім напрямі, що ранїшний поїзд виходить з Грималова значно пізнїйше і добігає в Борках до поїзду поспішного (куриера) в напрямі до Львова.

Від 1 мая 1898 можна надавати дрібні посилки в слїдуючих стациях, взгл. перестанках не отворених для загального руху товарового, а именно: в Глубочку великім, Плухові, Княжім, Скваряві, Зимній водї-Рудно, Хоросницях, Конюхові і Зеленій під слїдуючими вимінками:

Надаване дрібних посилок обмежене есть на рух льокальний. Вага поодиноких штук не може перевисшати 50 кґр. а вага посилки складаючої ся з більше штук 100 кґр.

Перетвори вибухові, предмети котрих перевіз тілько услівно дозволений і предмети о дуже великім обемі суть виключені.

Ц. к. Дирекция зелїзниць держ. може крім висше згаданих предметів, вилучити ще й инші товари, котрих заладоване булоби получене з трудностями або вимагалоби особливої обачности.

Дрібні посилки можна надавати в кождім напрямі раз на день до визначеного на се поїзду.

Належитости перевозові за посилки нададі на всїх висше наведених стациях і перестанках обчисляє ся після відданеня від дотичних стаций, взгл. перестанків.

Близші услівя подані в дотичних оповіщенях.

Ц. к. Дирекция зелїзниць держ. застерігає собі, в міру зібраних досьвідів що до фреквенциї товарів, як і що до стану доїздів — знести повисше заряджене на всїх, або тілько на поодиноких стациях, взгл. перестанках за попередним 14-дневним оповіщенем.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 мая. Сьвято робітниче в день 1 мая проминуло всюди, як тут так і на провінциї спокійно.

Константинополь 2 мая. Після наспівших тут з Петербурга довірочних вістий місия Джевад-бея в справі обсади посади ґен.-ґубернатора на Креті і управильненя сплати останку відшкодованя военного за російско-турецку війну позістала безуспішною.

Атини 2 мая. Король і его родина вибирають ся на цїлий місяць в подорож по Пельопонезї. Сїй подорожи приписують велику вагу.

Кей-Вест 2 мая. 1200 узброєних Кубанців виїзджають безпроволочно зі Сполучених Держав на Кубу. За ними поїдуть другі відділи.

Мадрид 2 мая. Американьска ескадра показала ся тамтої ночи перед портом Кабіте (на острові Люццон коло Манїлї) за'хала там о 5 год. рано і бомбардувала ішпаньску фльоту і форти, мусїла однакож около 9 год. рано уступити ся потерпівши значну шкоду. З ішпаньскої сторони корабель „Дон Жуан“ значно розбитий, „Крістіна“ погоріла а один корабель вилетїв у воздух. Страти Ішпанців дуже значні; погиб також командант „Кріспіни“. Друга морска битва відбула ся коло Манїлї. Американьска ескадра потерпіла значно. Ішпаньскі кораблї „Мінданао“ і „Улльоа“ лиш легко ушкоджені.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складї виробів для селян яки ложки, веретена, валки до тїста, цївдля ткачів, решета, роґіжки, маґільницї, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (клїш зроблений за границею). Коробка того листового паперу враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти“) по цїні від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

нятна, неімовірна річ? Она гадає і гадає. Дивне поведене Оттона, его роздразнене, неспокій, напружені відносини до брата — то всьо представляє ся їй тепер в иншім сьвітлї. А однако — нї, нї то неможливе! То було би надто страшно! Голова болить єї, она цїла горить мов в горячці. Єї гадки мішають ся. Що має робити? Не може більше думати, тремтить на гадку, що стрітить ся тепер з Оттоном. Мусить удати ся до вітця, нехай він порадить їй, поможе.

Посилає служницю за фіакром і чим скорше убирає дитину і себе.... Отто дуже дивує ся, коли приходить в полудне до дому і не застає нї жінки, нї дитини. Єго переймає сильний неспокій і він розпитує служницю. — Пані асесорова — оповідає дївчина — була дуже блїда і зворушена. Перед єї відходом була у неї якась панї. Між ними мусїло прийти до суперечки, бо чути було голоси аж до кухнї. По описї тої панї пізнає Отто свою братову. Він і без того причуває, що то могла бути лиш Єлена і як прибитий паде на крісло коло столика. Відсилає дївчину назад до кухнї і сидить та думає. Він все бояв ся того, причував, що до того прийде. І то мусїло стати ся тепер, саме перед речинцем, що мав его уратувати. Довго сидить так нещастний в глухій розпуцї. Нараз схапує ся і в нїм будить ся проміне надії.

А хтож єму сказав, що радник зробить на него донос до суду? Чи-ж не мусить він мовчати вже хочби з огляду на свою дочку? Ба, та й чи то вже певна річ, що Єлена его зрадила? Може тут розходить ся лиш о саму суперечку між жінками, а він без потреби гризе ся пустими страхами?

Біжить до жінчиної комнати і переглядає скоро, з горячковим напруженем єї столик і шафки. Але нема нїчого, нї одної стрічки від неї. Надія в нїм чим раз сильнїйша. Він очевидно боїть ся без причини. Коли-б она на правду хотїла его покинути раз на все, то була би певне лишила яке письмо. Але вже в найблизшій хвили находять на него знов сумніви. Атже дївчина говорила єму, що Костуня була дуже блїда і зворушена, коли від'їздила з дому. А впрочім чого мала би Єлена приходити до них, як не того, чого він побоював ся? Ах коби він мав певність! Він стогне і боре ся з собою та з своїми сумнївами. Раз навіть бере вже за клямку з наміром іти до радника. Але не має відваги і безсильно опускає ся на крісло, аби на ново роздумати над своїм положенем. Нараз розбуджує его з задуми голосний дзенькіт дзвінка. Він зриває ся, стає посеред комнати і притискає сильно руку до груди, аби успокоїти голосно стукаюче серце. Чи то Костуня, чи може радник?

Чує як служниця отвирає, як говорить щось в сїнях з якимсь мужчиною і тепер отвирають ся двері.

Він аж відскакує взад. Перед ним стоїть Кароль. Єго обіймає величезний страх. Тепер вже всьо пропало всьо. Але що то? Голос Кароля звучить в его усї мягко, лагідно, жалібно. Здивований підносить очи. Давний, щирий Кароль стоїть перед ним.

— Менї справдї дуже жаль — говорить Кароль — що Єлена аж так забула ся і в своїм роз'ярено виговорила ся, вір менї, що я о тім не знав. Надію ся, що Єленина балаканина не буде мати нїяких наслїдків. А деж твоя жінка?

Отто здрогає.

Таки так! Єлена зрадила его. І Костуня знає всьо — всьо! З розпукою засланяє лице руками і тяжко стогне.

(Конець буде.)

Надіслане.

Ц. к. акцийний упр. галиц.

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

перенїс

Контору виміни і відділ депозит.

котрих бюра містили ся дотепер в мезанїнї власного будинку до льокалю фронтового в партері.

Відділ депозитовий

принимає вклади і виплачує залички на рахунок біжучий, принимає до переховання папери вартістні і дає на них залички.

Крім того впроваджено подібно як в інституциях заграничних т. зв.

Депозита заховавчі (Safe Deposits).

За оплатою 25 до 35 зр. а. в. річно, депозитар дістає в сталевій касї панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключом, де безпечно і дискретно переховувати може свої майно або важні документи.

Під тим взглядом поробив Банк гіпотечний як найдогіднїйші зарядження.

Приписи відносячі ся до того рода депозитів одержати можна безплатно в відділї депозитовім. 5

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

Поручае ся

торговлю вин **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА** у Львові.

До Народної Часописи

і

Газети Львівскої

всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимае виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимае оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краеві і заграничні.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.